

ANNA
SNOEKSTRA
**ALS TWEE
DRUPPELS
WATER**

Vertaling Sonja van Toorn

HarperCollins

© 2016 Anna Elizabeth Snoekstra
Oorspronkelijke titel: *Only Daughter*
Vertaling: Sonja van Toorn
Omslagontwerp: twelph.com
Omslagbeeld: Katharina Osterholt/EyeEm/Getty Images
Foto auteur: Heather Lighton
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 1720 4
NUR 330
Eerste druk mei 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

2014

Met gebogen hoofd zit ik in een verhoorkamer, mijn jas strak om me heen getrokken. Het is hier koud. Ik zit al bijna een uur te wachten, maar ik maak me geen zorgen. Ik stel me voor wat een opwinding ik veroorzaakt heb, daar achter de spiegelwand. Waarschijnlijk bellen ze met de afdeling Vermiste Personen, zoeken ze foto's van Rebecca Winter en vergelijken ze die met mij. Dat moet voldoende zijn om hen te overtuigen: ik lijk er griezelig veel op.

Maanden geleden zag ik het. Ik zat lekker met Peter op de bank, een bundeltje warmte. Meestal was ik huilerig als ik een kater had en luisterde ik in mijn eentje de hele dag zielige muziek op mijn kamer. Met hem was het anders. We werden rond het middaguur wakker en zaten de rest van de dag op de bank pizza te eten en sigaretten te roken tot we ons wat beter

voelden. Toen dacht ik nog dat het geld van mijn ouders niet belangrijk was, dat ik genoeg had aan liefde.

We keken naar een of ander stom tv-programma. Gezocht, heette het. Het ging over een reeks gruwelijke moorden in een bejaardentehuis, het Holden Valley Aged Care in Melbourne, en ik zocht naar de afstandsbediening. Afgeslachte omaatjes zijn echt dodelijk voor de sfeer. Net toen ik naar een andere zender wilde switchen, begon het volgende verhaal. Er verscheen een foto van een meisje op het scherm. Ze had mijn neus, mijn ogen, mijn roodbruine haar. Zelfs mijn sproeten.

‘Op 17 januari 2003 verliet Rebecca Winter de McDonald’s in Manuka, een zuidelijke voorstad van Canberra, waar ze een late dienst gedraaid had,’ zei een mannelijke voice-over gedragen, ‘maar ergens tussen de bushalte en haar huis is ze verdwenen. Sindsdien is er niets meer van haar vernomen.’

‘Krijg nou wat,’ zei Peter. ‘Ben jij dat?’

De ouders van het meisje kwamen in beeld en vertelden dat ze, hoewel het meer dan tien jaar geleden was, nog steeds hoop koesterden. De moeder keek alsof ze elk moment in tranen uit kon barsten. Volgende foto. Rebecca Winter in een felgroene jurk met haar arm om de schouders van een ander tienermeisje geslagen, een meisje met blond haar. Het is idioot, maar ik vroeg me echt even af of ik ooit zo’n jurk had gehad.

Een familieportret: de ouders leken dertig jaar jonger, twee grijnzende broers en in het midden Rebecca. Idyllisch. Het witte tuinhekje liet zich raden.

‘Jezus, denk je dat dat je verdwenen tweelingzus is of zo?’

‘Dat mocht je willen!’

We maakten grapjes over Peters foute fantasieën over tweelingen en al snel was hij het vergeten. In Peters hoofd bleef nooit iets lang hangen.

Ik probeer me elk detail van die uitzending te herinneren. Ze kwam dus uit Canberra, was ten tijde van haar vermissing een tiener. Vijftien, zestien jaar misschien. In zekere zin had ik geluk dat de ene helft van mijn gezicht helemaal blauw en opgezet was: dat maskeerde de subtiele verschillen tussen ons. Tegen de tijd dat de blauwe plekken weggetrokken zijn, ben ik allang vertrokken. Ik hoef alleen maar genoeg tijd te rekken om weg te komen van het politiebureau. Naar de luchthaven misschien wel. Even dwalen mijn gedachten af naar wat ik daarna zou doen. Pa bellen? Die had ik al sinds mijn vertrek niet meer gesproken. Een paar keer had ik muntjes genoeg gehad om te bellen. Ik had zelfs een keer zijn mobiele nummer in getoetst. Maar ik had met trillende handen opgehangen toen de hoorn tegen mijn wang drukte. Hij zou me vast niet willen spreken.

De deur gaat open. De agente steekt haar hoofd om de hoek en glimlacht naar me. ‘Het duurt niet lang meer, hoor. Zal ik iets te eten voor je halen?’

‘Ja, graag.’

De lichte schaamte in haar stem, de manier waarop ze naar me kijkt en dan snel haar ogen neerslaat.

Ik had ze te pakken.

Even later brengt ze me een portie gloeiend hete noodles van het afhaalrestaurant naast het politiebureau. Ze zijn vet en

een beetje papperig, maar het is de heerlijkste maaltijd van mijn leven. Nog later komt er een rechercheur binnen. Hij legt een dossier op tafel en schuift een stoel naar achteren. Een grove man, met een dikke nek en kleine oogjes. Aan de manier waarop hij gaat zitten zie ik dat ik de meeste kans maak als ik me richt op zijn ego. Hij lijkt zo veel mogelijk ruimte in te willen nemen: zijn arm legt hij op de leuning van de stoel naast hem, zijn benen zet hij wijd uit elkaar. Dan glimlacht hij.

‘Sorry dat het zo lang duurt.’

‘Dat is niet erg,’ zeg ik. Grote ogen, klein stemmetje. Ik draai mijn gezicht een beetje, zodat hij tegen de opgezwollen kant aan kijkt.

‘We brengen je zo snel mogelijk naar een ziekenhuis, oké?’

‘Ik hoef niet naar een ziekenhuis. Ik wil naar huis.’

‘Dat is routine. We hebben je ouders proberen te bellen maar die nemen niet op.’

Ik stelde me voor hoe de telefoon overging in Rebecca Winters lege huis. Dat was misschien maar goed ook. Haar ouders zouden het alleen maar ingewikkelder maken. De rechercheur vat mijn zwijgen op als teleurstelling.

‘Maak je geen zorgen, we krijgen ze vast snel te pakken. Zij moeten hierheen komen om je te identificeren. Dan kun je met ze mee naar huis.’

Daar zit ik echt niet op te wachten, om in een kamer vol politie voor oplichter uitgemaakt te worden. Mijn vertrouwen begint te wankelen. Ik moet iets anders verzinnen.

‘Ik wil het allerliefst naar huis,’ zeg ik tegen mijn schoot.

‘Dat weet ik. Het zal niet lang meer duren.’ Zijn stem

klinkt als een aai over mijn bol. ‘Was het lekker?’ Hij knikt naar het lege noodlesbakje.

‘Heel lekker. Iedereen is zo aardig voor me,’ zeg ik, helemaal in mijn verlegenslachtofferrol.

Hij slaat het dossier open. Het dossier van Rebecca Winter. Tijd voor het verhoor.

Snel vliegen mijn ogen over de eerste pagina.

‘Kun je mij vertellen hoe je heet?’

‘Rebecca.’ Ik houd mijn ogen neergeslagen.

‘En waar heb je al die tijd gezeten, Rebecca?’ vraagt hij, voorover leunend om me beter te kunnen verstaan.

‘Weet ik niet,’ fluister ik. ‘Ik was zo bang.’

‘Was er nog iemand anders bij je? Nog iemand die daar vastgehouden werd?’

‘Nee. Alleen ik.’

Hij leunt nog wat voorover, tot zijn gezicht vlak bij het mijne is.

‘U heeft me gered,’ zeg ik, opkijkend. ‘Dank u wel.’

Ik zie zijn borst zwellen van trots. Canberra is maar drie uur hiervandaan. Ik moet nog even doorzetten. Nu hij zich de grote held voelt, kan hij moeilijk nee zeggen. Het is mijn enige kans om hier weg te komen.

‘Mag ik alstublieft naar huis?’

‘We moeten echt dit verhoor afmaken en dan brengen we je naar het ziekenhuis. Dat is belangrijk.’

‘Kan dat niet in Canberra?’

Dan laat ik de tranen stromen. Daar kunnen mannen niet tegen, tegen huilende vrouwen. Op de een of andere manier worden ze daar nerveus van.

‘Je mag heel snel naar Canberra, maar eerst moeten we hier de procedure afhandelen, goed?’

‘Maar u bent hier toch de baas? Als u zegt dat ik weg mag, dan moeten ze doen wat u zegt. Ik wil zo graag naar mijn moeder toe.’

‘Oké,’ zegt hij, opspringend. ‘Niet huilen. Ik zal zien wat ik kan doen.’

Als hij terugkomt, zegt hij dat hij het allemaal voor me geregeld heeft. De agenten die me naar het bureau gebracht hebben, rijden me naar Canberra. Daar zal de rechercheur die Rebecca’s zaak destijds heeft behandeld het overnemen. Ik knik en kijk glimlachend naar hem op, alsof hij mijn nieuwe held is.

Natuurlijk kom ik nooit in Canberra aan. Een luchthaven was makkelijker geweest maar ik weet zeker dat ik een manier vind om van ze af te komen. Nu ze me zien als slachtoffer moet dat niet al te moeilijk zijn.

Als we de verhoorkamer uit lopen, kijkt iedereen me aan. Een vrouw heeft een telefoonhoorn tegen haar oor geklemd.

‘Ze komt er net aan. Ik zal het even vragen.’ Ze houdt de telefoon tegen haar borst en kijkt naar de rechercheur. ‘Het is Mrs. Winter. We hebben haar eindelijk te pakken gekregen. Ze wil Rebecca spreken. Mag dat?’

‘Natuurlijk,’ zegt de rechercheur en hij glimlacht naar me.

Uitnodigend houdt de vrouw de hoorn voor me omhoog. Ik kijk om me heen. Iedereen doet alsof hij ergens mee bezig is, maar ik zie dat ze meeluisteren. Aarzelend neem ik de telefoon over.

‘Hallo?’

‘Ben jij dat, Becky?’

Ik doe mijn mond open om iets te zeggen, maar ik weet niet wat. Zij praat door.

‘O, lieverd, wat ben ik blij. Ik kan het nog niet geloven. Is alles goed? Ze zeggen wel steeds dat je in orde bent, maar ik kan het gewoon niet geloven. Ik hou zoveel van je. Is alles goed?’

‘Ja, hoor. Prima.’

‘Blijf jij maar waar je bent. Je vader en ik komen je halen.’

Shit.

‘We gaan net weg,’ fluister ik, bijna onverstaanbaar. Ik ben bang dat ze hoort dat mijn stem niet klopt.

‘Nee, blij alsjeblieft daar. Daar ben je veilig.’

‘Dit is sneller. Het is al helemaal geregeld.’

Ik hoor haar moeizaam slikken.

‘Wij kunnen er zo zijn.’ Haar stem klinkt gesmoord.

‘Ik moet gaan,’ zeg ik, en als ik om me heen al die oren op steeltjes zie, voeg ik snel toe: ‘Dag, mam.’

Als ik de telefoon teruggeef, hoor ik haar huilen.

Het laatste zonlicht is verdwenen en de lucht is vaalgrijs. We hebben ongeveer een uur gereden en de gespreksstof is op. Ik voel dat de agenten het liefst zouden willen vragen waar ik gezeten heb al die tijd, maar ze houden zich in. Gelukkig maar, want waarschijnlijk weten zij beter dan ik waar Rebecca Winter de afgelopen tien jaar ongeveer heeft gezeten.

Op de radio kweelt Paul Kelly. Regendruppels tikken op

het dak van de auto en glijden langs de raampjes. Ik zou zo in slaap kunnen vallen.

‘Zal ik de verwarming hoger zetten?’ vraagt Thompson, met een blik op mijn jas.

‘Nee hoor, het is goed zo.’

Eigenlijk is het zo dat ik mijn jas niet uit kan trekken, hoe warm ik het ook krijg. Ik heb namelijk een moedervlek vlak onder het zachte holletje van mijn elleboog. Een koffiekleurige vlek ter grootte van een muntje van twintig cent. Als kind had ik er een verschrikkelijke hekel aan. Mijn moeder zei altijd dat het kwam doordat een engeltje me daar gekust had. Het is een van de weinige herinneringen die ik aan haar heb. Naarmate ik ouder werd, begon ik er min of meer van te houden. Misschien omdat het me aan mijn moeder deed denken, of misschien omdat ik het inmiddels bij mij vond horen. Maar het hoort niet bij Becky. Ik vermoed dat die sukels het dossier niet goed genoeg hebben gelezen om MOEDERVLEKKEN: GEEN te hebben zien staan, maar ik wil het risico niet lopen.

Ondertussen probeer ik me te concentreren op mijn vluchtplan, maar ik moet steeds aan Rebecca's moeder denken. Zoals ze ‘ik hou van je’ tegen me had gezegd. Heel anders dan wanneer mijn vader het zei, als er andere mensen meeluisterden of als hij iets van me gedaan wilde krijgen. Zoals zij het zei klonk het zo rauw, alsof het recht uit haar hart kwam. De vrouw naar wie we op weg zijn, houdt echt van me. Dat wil zeggen, ze houdt echt van degene die ze denkt dat ik ben. Ik vraag me af wat ze doet op dit moment. Haar vriendinnen bellen om het te vertellen? Lakens voor mijn bed was-

sen? Naar de supermarkt rennen voor extra eten? Piekeren dat ze niet zou kunnen slapen van opwinding? Dan stel ik me voor wat er zou gebeuren als ze haar bellen om te vertellen dat ik hem onderweg gesmeerd ben. Die twee smerissen krijgen daar natuurlijk heibel mee, maar dat interesseert me geen moer. Maar Mrs. Winter dan? En al dat eten in de koelkast, dat schoon opgemaakte bed? Zoveel liefde, allemaal voor niets.

‘Ik moet naar de wc,’ zeg ik, als ik een aankondiging van een parkeerplaats zie.

‘Goed hoor, meid. Weet je zeker dat je niet liever wacht tot we een wegrestaurant tegenkomen?’

‘Nee.’ Ik heb geen zin meer om beleefd te doen.

De auto draait het onverharde pad op en stopt naast het bakstenen toiletgebouwtje. Er staat een oude barbecue naast en twee picknicktafels. Erachter is bos. Als ik een beetje een voorsprong heb, vinden ze me daar nooit.

De agente maakt haar riem los.

‘Ik heb geen hulp nodig bij het plassen, hoor. Ik ben geen klein kind.’

Als ik uitgestapt ben, sla ik het portier hard dicht, haar niet de kans gevend daar iets tegen in te brengen. Regendruppels vallen op mijn gezicht, ijskoud op mijn bezwete huid. Het is heerlijk om die benauwde auto uit te zijn. Ik kijk even achterom voor ik het toiletgebouw binnenstap. De lichtbundels van de koplampen beschijnen de regen. Achter de ruitenwissers zie ik de agenten praten en bewegen.

De toiletten zijn goor. De betonnen vloer is ondergelopen en er drijven overal proppen wc-papier, als kleine ijsbergjes.

Het stinkt naar bier en kots. Er staat een leeg flesje Carlton Draught naast de pot. De regen klettert op het golfplaten dak. Ik stel me voor hoe mijn nacht eruit zal zien, schuilend voor de regen. Eerst zal ik door moeten lopen tot ik bij een stad kom, maar dan? Het zal niet lang duren voor ik weer honger krijg en ik heb nog steeds geen geld. De afgelopen week is de verschrikkelijkste week van mijn leven geweest. Ik moest mannen oppikken in cafés om een slaappleats te hebben en één nacht, het dieptepunt van de week, moest ik slapen in een openbaar toilet in een park. Bij elk geluidje schrok ik wakker; ik vreesde het ergste. Het leek wel of er geen einde aan die nacht kwam, of het nooit meer licht zou worden. Het was net zo'n toilet als dit.

Op dat moment voel ik mijn weerstand afbrokkelen. Ik stel me het alternatief voor: een warm, schoon bed, een volle maag en een kus op mijn voorhoofd. Dat is genoeg.

De fles breekt moeiteloos tegen de toiletpot. Ik zoek een flinke scherf uit. Op mijn hurken in het hokje prop ik mijn arm tussen mijn knieën. Ik betrap mezelf erop dat ik zit te janken, maar dit is niet het moment om in te storten. Die agente komt natuurlijk zo kijken waar ik blijf. Als ik met de bruine scherf op mijn arm druk, beneemt de pijn me de adem. Er komt meer bloed dan ik had verwacht, maar ik zet door. Mijn huid krult op, als de schil van een gepofte aardappel.

De voering van mijn jasje schuurt langs de wond als ik hem weer aantrek. Ik gooi het smerige bewijsmateriaal in de afvallemmer en was het bloed van mijn handen. Mijn blik wordt wazig en de vette noodles dreigen uit mijn maag om-

hoog te komen. Met twee handen pak ik de rand van de wasbak vast. Ik kan het.

Het geluid van een portier dat dichtgeslagen wordt, gevolgd door het geluid van voetstappen.

‘Gaat het?’ vraagt de agente.

‘Ik word snel wagenziek,’ zeg ik.

‘Ach, lieverd, we zijn er bijna. Zeg gewoon dat we moeten stoppen als je moet overgeven.’

Het is harder gaan regenen en de lucht is inktzwart. Maar de frisse lucht helpt tegen de misselijkheid. Ik ga weer achterin zitten en trek met mijn goede arm het portier dicht. We draaien de snelweg weer op. Mijn bonzende arm leg ik over de rugleuning, bang dat het bloed anders uit mijn mouw gaat druppen. Met mijn ogen dicht leun ik tegen het raampje. Misselijk ben ik niet meer, alleen licht in mijn hoofd. Het monotone getik van de regen op het dak, de zachte muziek uit de radio en de warmte in de auto sussen me bijna in slaap.

Ik weet niet hoe lang we al in stilte rijden als ze voorin beginnen te praten.

‘Volgens mij slaapt ze.’ Dat is de mannenstem.

Ik hoor gekraak van leer als de vrouw zich omdraait om naar me te kijken. Roerloos blijf ik zitten.

‘Zo te zien wel, ja. Zeker vermoeiend, de hele tijd zo arrogant doen.’

‘Waar denk je dat ze al die tijd gezeten heeft?’

‘Wil je weten wat ik denk? Volgens mij is ze ervandoor gegaan met een of andere vent. Getrouwd, waarschijnlijk. Die is haar beu geworden en heeft haar op straat gezet. Een rijke

vent ook nog, denk ik, als je ziet hoe zij op iedereen neerkijkt.’

‘Ze zei dat ze ontvoerd was.’

‘Weet ik. Maar zo gedraagt ze zich helemaal niet, toch?’

‘Niet echt.’

‘En ze ziet er best goed uit, gezien de omstandigheden. Als ze inderdaad ontvoerd is geweest, dan was de ontvoerder behoorlijk dol op haar, wil ik maar zeggen. Wat denk jij?’

‘Eerlijk gezegd kan het mij geen bal schelen,’ zegt hij. ‘Maar ik denk dat er voor ons wel een eervolle vermelding in zit.’

‘Ik weet niet. Zou ze eigenlijk niet naar een ziekenhuis moeten of zo? Ik weet niet of die eikel haar zomaar naar huis mocht laten gaan. Madam hoefde maar met haar vingers te knippen.’

‘Wat is het protocol dan? Ik weet wel wat we moeten doen als er een kind vermist wordt, maar als ze terugkomen?’

‘Al sla je me dood. Tijdens die les zat ik zeker niet op te letten. Zal wel een kater gehad hebben.’

Ze lachen, en dan is het weer stil in de auto.

‘Weet je, ik loop me de hele dag al af te vragen aan wie ze me doet denken,’ zegt de vrouw dan. ‘En ineens weet ik het. Er was zo’n meisje bij ons op school dat aan iedereen vertelde dat ze een hersentumor had en een week vrij kreeg voor de operatie. We zijn toen met een paar mensen nog geld voor haar gaan inzamelen. Volgens mij dachten we dat ze dood zou gaan. Maar op maandag kwam ze fris als een hoentje weer op school. De eerste uren was ze natuurlijk het populairste meisje van de klas, maar toen zei iemand dat het vreemd was dat

haar haren nergens weggeschoren waren. Nog geen centimeter. Bleek ze het allemaal verzonnen te hebben. Dat meisje keek precies zo naar je als onze kleine prinses achterin. Met zo'n kille, taxerende blik in haar ogen, alsof ze razendsnel probeert in te schatten hoe ze je het beste kan besodemieteren.'

Na een tijdje luister ik niet meer naar hun geklets. Ik weet dat ik in Canberra met een rechercheur moet praten maar ben te moe om te verzinnen wat ik zal zeggen. De auto gaat de snelweg af.

Ik word wakker als er geremd wordt en het lampje aanspringt omdat de agente haar portier opent.

'Wakker worden, dametje,' zegt ze.

Ik probeer overeind te komen, maar mijn spieren lijken pap geworden.

Dan hoor ik een onbekende stem. 'Jullie moeten Seirs en Thompson zijn. Ik ben Senior Inspector Andopolis. Fijn dat jullie wilden overwerken om haar hierheen te brengen.'

'Geen enkel probleem, *sir*.'

'Laten we maar meteen beginnen. Ik weet dat haar moeder helemaal hoteldebotel is, maar ik wil haar eerst een paar dingen vragen.'

Ik hoor dat hij mijn deur opendoet.

'Rebecca, je kunt je niet voorstellen hoe blij ik ben je te zien,' zegt hij. Dan knielt hij naast me. 'Gaat het wel?'

Ik probeer hem aan te kijken maar zijn gezicht draait alle kanten op.

'Ja, hoor. Het gaat wel,' mompel ik.

'Waarom is ze zo bleek?' vraagt hij scherp. 'Wat is er gebeurd?'

‘Niets. Ze is gewoon wagenziek,’ zegt de agente.

‘Bel een ambulance,’ bijt Andopolis haar toe, terwijl hij mijn gordel losmaakt. ‘Rebecca? Hoor je me? Wat is er gebeurd?’

‘Ik heb mijn arm bezeerd toen ik probeerde te ontsnappen,’ hoor ik mezelf zeggen. ‘Niet erg, hoor. Doet maar een beetje pijn.’

Hij trekt mijn jasje opzij. Het plakkerige bloed komt tot aan mijn sleutelbeen. Als ik dat zie, word ik nog duizeliger.

‘Stelletje sukfels! Stomme idioten!’

Zijn stem lijkt nu van ver weg te komen. Ik zie de reactie van de agenten niet, ik zie ze niet verbleken. Maar ik kan het me wel voorstellen.

Glimlachend raak ik buiten bewustzijn.